

Korsberga IF, historik från KIF:s Hemsida

År 1924 då Korsberga Bollklubb ombildades till Korsberga Idrottsförening och planen föreningen spelade på låg bakom Boströms bestod laget av följande: Ernst Johansson, Erik Liberg, Arnold Liberg, Sixten Johansson, Sven Friberg, Alvar Kling, Harry Johansson, Karl-Axel Rittfeldt, Lars Linde, Bertil Holm och Harald Larsson. Något foto från den tiden är tyvärr inte funnit. Det äldsta som föreningen har i sin ägo är från 1926 och laget är i stort sett samma.

År 1926 var det år man fick arrendera det område där idag Kullaborg ligger. Där kunde man nu spela fotboll under mer ordnade former. Ofta hade man dock inte några fotbollsskor och de var ju mer eller mindre nödvändiga. I alla fall när det blev tal om straffsparkar. "Lägg straffen du som har bollskor", kunde man höra när laget fått en straffspark. Men det var som sagt inte alla som hade råd att skaffa sig fotbollsskor.

Föreningen köpte därför en uppsättning till laget. När sedan skorna tjänat ut i A-laget gick de i arv till B-lagets spelare. Skorna hade dubbar som satt en och en inspikade i sulan. Ofta hände det att spiken gick igenom sulan och in i foten. Då fick man ta sig av planen och "lästa om". Skorna var mycket hårda och längst fram försedda med stålhatta. Detta gjorde att benskydd av tidningar eller kataloger måste användas.

Skorna som ägdes av föreningen fick användas endast vid matcherna. Under träningskvällarna användes gymnastikskor.

De första åren efter KIF:s bildande spelade man inte i någon serie, utan bjöd in lag från kringliggande orter.

Så blev året 1930. Den 26 Januari ansåg man sig mogna för att söka inträde i Svenska Fotbollsforbundet. Samtidigt slogs **Fridene IF:s** och KIF:s fotbollslag ihop och en ansökan om tillträde i Västgötaserien klass III B säsongen 1930-31 skrevs. Laget spelade i den serien 16 matcher och tog fyra poäng.

I ett mötesprotokoll från den 26 juni 1934 kan man läsa: "Sedan frågan ingående diskuteras och de närvarande aktiva fotbollsspelarna förklarade sig villiga deltaga i samtliga matcher, såvida inte särskilda omständigheter förelåg som förhinder, beslöt mötet starta i Nordostserien." I och med detta var steget in i den "riktiga" fotbollen taget.

Den första seriesegern kom säsongen 1941-42 då Skövdeserien vanns med endast en förlorad match. I årsberättelsen för år 1941 står förklaringen till den förlusten. "För första gången i föreningens historia leder laget höstomgången med 16 poäng på nio spelade matcher. Ingen har spelats oavgjord och endast en förlorats, beroende på en allt för svag domare".

Fotbollslaget 1926. Domare Nordqvist, Bertil Holm, Lars Linde, Johan Green, Einar Botröm, Harry Johansson, Arnold Liberg, Sven Friberg, K.A Rittfeldt, Sixten Johansson, Ernst Johansson, Alvar Kling.

Förutom serisegern tog föreningen 1941 sin första inteckning i triangelpokalen då man besegrade Hörnebo SK och IFK Vårsås i en triangeltävling anordnad av Hörnebo. Två år senare tog man den tredje raka inteckningen och fick därmed med sig pokalen hem för alltid.

År 1944 vann föreningen Östra Skaraborgsseriens cupturnering. Början av 40-talet var alltså, trots krigets problem, några lyckosamma år för Korsberga IF.

När så freden kom 1945 minskade fotbollsintresset. Visserligen vann man första inteckningen i triangelpokalen mot lag från IFK Vårsås och Norra Fågelås IF, men redan året därpå låg fotbollen helt nere.

Under säsongen 1947-48 började man så smått igen med spel i en pokalserie och 1948-49 var KIF återigen seriespel. Nu med förstärkning från Blikstorp.

Så kom 50-talet. Sverige upplever en högkonjunktur som aldrig tidigare eller senare upplevts. Korsberga IF kände också av högkonjunkturen. Man var uppe och nosade på seriesegern flera gånger, men 1954-55 tog man sig samman på allvar och vann Tidaholmsserien med bara en match förlorad. Om också denna förlust "berodde på alltför svag domare" låter vi vara osagt.

Framgångarna fortsatte. Hösten 1957 var det dags igen. Då spelades en jubileumsserie med anledning av Västergötlands Fotbollsforbunds 40-årsjubileum och serieomläggningen 1958. Säsongen 1956-57 var det sista året serien spelades efter den gamla spelarsindelningen vår-höst. Denna "halva" serie som spelades hösten 1957 vann KIF efter en spännande slutomgång inför

vilket Gate AIS stod som klara seriesegrare. Detta tyckte i alla fall ett nu känt kommunalråd i Hjo som under rubriken D:son skrev i Hjo Tidning "Gate AIS går mot sin första serieseger". Grabbarna i Korsberga tänkte till och visade var Rörstrandspokalen hörde hemma.

Två år senare, 1959, tog KIF sin fjärde serieseger. Under nye tränaren Arne Carlqvists ledning vanns Skövdeserien med endast en förlustmatch. Målkvoten var lysande 64-11 på 14 matcher.

Nästa gång det begav sig var 1963. Då vann KIF Hjoserien på bättre målskillnad före Valtorp IF.

En seieseger togs också 1965 i div VI Tidaholmsgruppen.

Pojkfotbollen

Att pojkar har sparkat fotboll i över 100 år är väl bekant, men trots det fick inte pojkfotbollen någon genomslagskraft som tävlingsgren förrän så där 30 år sedan. På rasterna i skolan och på fritiden delade grabbarna upp sig i lag och hade två träd som mål. Det hela skedde under primitiva spel-förhållanden.

I dag spelar man fotboll till och med på lektionstid i skolan, under idrottslektionerna. Man samlas på skolans speciella fotbollsplan med riktiga mål med nät i. På fritiden spelar både pojkar och flickor i serier och cupmatcher mot lag både tre och fyra mil bort från hemorten. Det var nära nog en omöjlighet före andra världskriget. Men visst försökte man. I ett protokoll från den 29 mars 1938 skriver man: "Bestämde att försöka bilda en pojklagsserie i fotboll. Till ledare härför utsågs Börje Gö-

FOTBOLLSLAGET 1941. Herbert Borg, Ingemar Friberg, Ernst Karlén, Ragnar Lindblad, Hans Johansson, Harald Larsson, Billy Widmark, Gösta Rundberg, Lennart Borg, Gösta Johansson, Olle Johansson.

1948 ÅRS A-LAG. Stig Hellqvist, Ragnar Lindblad, Knut Johansson, Tore Gustavsson, Ingemar Johansson, Åke Brandh, Harry Larsson, Lennart Borg, Sven Johansson, Herbert Borg, Gunnar Svensson.

SERIESEGRARNA 1959. Ingvar Andersson, Kurt Ahlner, Tage Karlsson, Sven Norqvist, Sverre Hølen, Göte Andersson, Sven Karlsson, Bengt Ahlner, Åke Brandh, Arr Carlqvist, Uni Jögl, Thorild Carlén, Rune Svärd.

ransson". Men problemen var många. Bara en sån sak som att skaffa motståndare var svårt. Fanns det några lag var det ofta i städerna och eftersom kommunikationerna var dåliga blev försöken att bilda pojklagsserie nästan omöjliga.

I dag kan vi på några timmar komma till Stockholm, London och Paris. Då, 1938, var det en stor upplevelse att komma till Skövde. Nu åker grabbarna bil till matcherna, då fick man cykla, så visst var förutsättningarna helt andra 1938.

Men det var ändå med cykeln det började. Året var 1947 och några grabbar i 10 årsåldern hade bildat ett skollag. Motståndare var skollag från Blikstorp, Svärtan, Fröjered och Vårsås. Matcherna ordnade de själva, för man hade varken lagledare eller tränare, och cykeln var fortskaffningsmedlet. Det gick extra tungt hem när man förlorat, men vilket enormt intresse för fotboll dessa grabbar hade och har fortfarande. För många av dem som var med i skollaget 1947 återfinns vi i KIF:s A-lag lite längre fram i historien.

Skollaget som vi tyvärr inte har någon bild på bestod av följande spelare: Sven-Folke Lindblad, Ingvar Andersson, Thorild Carlen, Arne Carlen, Tore Andersson, Arne Andersson, Bengt Johansson, Olle Anders-

son, Ove Berglund, Göte Ferm, Roland Jansson, Per-Olof Larsson, Egon Tengbert, Göte Tengbert och Bengt Ryden.

Trots att man spelat fotboll i Korsberga sedan början av 1920-talet, dröjde det ända till 1955 innan föreningen fick sitt första pojklag. Även de fick ordna sina matcher själva och cykla till matcherna.

Året därpå, 1956, deltog pojklaget i IFK Hjos pojklagsserie. Laget vann serien utan poängförlust. "Det bådär gott inför framtiden" skrev man i årsberättelsen, och visst gick det bra. När grabbarna "växt till sig" var de med i A-laget och lade grunden till seriesegern 1959, 1963 och 1965.

Att pojklaget 1956 var bra förstår vi, men det var framförallt ett jämt lag. De flesta var i samma ålder och det är en förutsättning för att kunna vinna en serie.

Det stora dilemma för småföreningar är att det inte finns tillräckligt med pojkar i samma ålder. Ålderskillnaden i laget kan vara fem-sex år, i bland ännu större. Detta är en förklaring till varför inte fler än två Korsberga pojklag vunnit sin serie. Det första laget var alltså 1956 års pojklag, det andra var 1983 års nioårslag, även de vann sin serie utan poängförlust.

När vi inte haft tillräckligt med grabbar för

att fylla ett helt fotbollslag, som under 1960-talet, ordnades interna knatteserier, eller småpojksserier som de kallades. Grabbarna bildade då lag och spelade mot varandra i en serie. Ofta hade lagen namn från internationellt kända storklubbar, som 1958 då lagen var "Italienska" Fiorentina, Roma, Milan och Inter. Femton år senare, på 1970-talets början var lagen "engelska", med namn som Manchester United, Leeds United och Liverpool.

Vid invigningen av Kullaborg den 6 augusti 1972 spelade KIF:s två knattelag en match mot varandra. Att ha pojklag på landsorten är som sagt inte alltid det lättaste. Sällan finns det tretton man av samma årskull, eller ens av två eller tre. Utan ofta är det mycket stora ålderskillnader.

Ett bra exempel på hur det ofta ser ut i landsortlagen är på KIF:s 12 årslag 1974. Ålderskillnaden mellan den äldste och den yngste är åtta år.

För att om möjligt underlätta för landsortlagen att få lag och även kunna hävda sig pojklagsserien bildade Korsberga IF och fem andra grannföreningar, 1976, en lokal 10-årsserie, nämligen Hjo-ortens pojklagsserie. Laget bestod av 11 man, men nu fick man använda fyra överåriga spelare, två elvaåringar och två tolvåringar.

Nästa reform i pojkfotbollen kom 1981. Då började man spela så kallade "7-mannaserier". Efter många års påtryckningar från bl.a. Korsberga IF reducerades antalet spelare i pojklagen till sju man. Det gav de yngsta grabbarna en chans att få vara med om "riktiga" matcher. Att det var lyckat för KIF kan vi konstatera, eftersom vårt nioårslag tog hem serien redan året därpå 1983. Det hade alltså inte skett sedan 1956. Dessutom spelar man på mindre plan, vilket gör att målvakten har en rimlig chans på bollen.